



Елисавета Багряна

Interieur

Ти ме гледаш тъй влюбено-нежно,
ти говориш тъй топло и предано.
Вън завива виелица снежна.
Аз те слушам, далеко загледана.

Лъхат леки и странни парфюми
от цветята, над мене надвесени,
и напомнят самички, без думи,
ча са вчера от тебе донесени.

Ти така всеотдайно си верен,
ти си мой неотменно и всякога –
и прости моя смях преднамерен,
мойто женско лукавство понякога.

Че и аз като тебе обичам –
безнадеждно и смъртно увлечена,
и често напразно заричам
да не ида на среща уречена.

Но когато зачуя, че идеш,
сякаш рязко, внезапно събудена,
там, от другия вход, без да видиш,
аз избягвам – смутена, зачудена.

И отивам при него покорна,
сякаш в тъмна хипноза омаяна.
И се връщам разбита и морна,
унизена и горко разкаяна...

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11670>]